

med en bevismæssig vægt af 10.000 til 1 (eller eventuelt 100.000 til 1) kan fastslås, om en bestemt mand er eller ikke er barnets far.

Udvalget finder på den baggrund, at den gældende kompetencefordeling mellem statsamtene og domstolene ikke er hensigtsmæssig. Udvalget har herunder også peget på, at forestillingerne om, at ægtebarnsstatus er så værdifuld for et barn, at den kun bør kunne anfægtes ved domstolene, ikke længere er tidsvarende. De tidligere meget væsentlige retlige forskelle mellem ægtebørn og børn født uden for ægteskab er nu stort set fjernet i lovgivningen, og efter udvalgets opfattelse bør også de uligheder, der følger af de gældende kompetenceregler i børneloven, så vidt muligt fjernes.

Udvalget har derfor fundet, at kompetencereglerne ikke bør bygge på en principiel sondring mellem ægtebørn og børn født uden for ægteskab, men alene på retlige og praktiske realiteter.

På den baggrund foreslår udvalget, at alle egentlige faderskabssager skal begynde ved statsamtet og ikke ved domstolene. Derved opnås efter udvalgets opfattelse bl.a., at statsamtet kan tilvejebringe de nødvendige oplysninger, at alle ukomplicerede sager kan afsluttes hurtigt ved skriftlig eller mundtlig anerkendelse for statsamtet, at der med parternes tiltrædelse kan indhentes retsgenetisk bevis med deraf følgende mulighed for anerkendelse af faderskabet, og at muligheden for en hurtig og uformel afslutning af sagen dermed i det hele forbedres betydeligt.

Efter udvalgets opfattelse bør en sag herefter kun indbringes for retten, hvis den ikke kan afsluttes i mindelighed ved statsamtet, navnlig fordi ingen faderskabsmulighed er oplyst, faderskabsmulighederne er udelukket ved retsgenetisk bevis, parterne er uenige om, hvorvidt der har været seksuelt forhold i konceptionsperioden og ikke vil medvirke til retsgenetiske undersøgelser, parterne ikke vil acceptere udfaldet af retsgenetiske undersøgelser, sådanne undersøgelser ikke har kunnet foretages, eller der i øvrigt foreligger en sådan tvivl eller usikkerhed, at sagen ikke bør afsluttes ved anerkendelse for statsamtet.

Med hensyn til behandlingen af faderskabssager ved retten er det udvalgets opfattelse, at sagen, hvis den er indbragt for retten, bør færdigbehandles dér, selv om betingelserne for at færdigbehandle den i statsamtet (på ny) måtte komme til at foreligge. Parterne bør således efter udvalgets opfattelse ikke udsættes for, at sagen mere end én gang overføres fra en myndighed til en anden. Efter udvalgets opfattelse bør statsamtet dog kunne anmode retten om at give en part, der ikke frivilligt giver møde i statsamtet eller

medvirker ved retsgenetiske undersøgelser, pålæg herom. Udvalget har i den forbindelse peget på, at mere end 500 sager om året i dag indbringes for retten alene på grund af en parts udeblivelse fra indkaldelse til møde i statsamtet.

Når sagen er indbragt for retten, skal retten efter udvalgets opfattelse foranstalte retsgenetiske undersøgelser i det omfang, det må anses for nødvendigt. Sagen skal efter udvalgets opfattelse kunne afsluttes ved anerkendelse for retten. Er dette ikke muligt, skal retten afsige dom. Kan ingen dømmes som far, skal retten efter udvalgets opfattelse hæve sagen.

Om udvalgets overvejelser henvises i øvrigt til betænkningen, side 40 ff.

2.6.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet er enig med Børnelovsudvalget i, at der er behov for en revision af den gældende kompetencefordeling mellem statsamtene og domstolene i faderskabssager.

Der er herved navnlig lagt vægt på, at det med de nye retsgenetiske muligheder må antages i meget vidt omfang at være muligt at afslutte faderskabssager ved anerkendelse. Sådanne anerkendelsessager vil ud fra en række hensyn bedre kunne behandles i statsamtene end ved domstolene. Justitsministeriet er herunder enig med udvalget i, at statsamtene fremover - med parternes tiltrædelse - bør kunne iværksætte retsgenetiske undersøgelser, jf. den foreslåede bestemmelse i § 11.

Endvidere har Justitsministeriet ligesom udvalget lagt vægt på, at de gældende kompetenceregler - hvorefter ægtebørnssager behandles ved domstolene, mens sager om børn uden for ægteskab som udgangspunkt behandles ved statsamtene - kan ses som udtryk for en principiel forskelsbehandling mellem de nævnte børn, som der ikke er grundlag for at opretholde, jf. herved også pkt. 2.4.3 ovenfor.

Bl.a. på den baggrund kan Justitsministeriet tiltræde udvalgets forslag om, at alle faderskabssager fremover begynder i statsamtene, jf. de foreslåede bestemmelser i §§ 7 og 15. En sådan ordning vil også være egnet til at sikre, at en række faderskabssager kan løses på en hurtigere og mere uformel måde end i dag.

Efter Justitsministeriets opfattelse må det på den anden side fastholdes, at statsamtets kompetence skal være forbeholdt sager, hvor det ikke giver anledning til retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, at de behandles og afsluttes uden for retssystemet. Fastslåelse af faderskab er noget helt afgørende for alle implicerede parter og bør derfor henlægges til domstolene i